

Svou mně zjevte milost, nebesa

Sestry a bratři, vstupujeme do času postu a pokání. Výhled je nadějný – Veliká noc. Co bychom mohli akcentovat pro letošek? Je zde téma **ekologie**. Bůh je Pánem stvoření a člověk správcem. Po potopě uzavírá Bůh smlouvu nejen s lidmi, ale „s každým živým tvorem.“ Ptactvo se nestará o živobytí, a přece je nebeský Otec živí. Lilie jako boží stvoření jsou nádherné, aniž by se o to nějak přičinily a ani Šalomoun, obklopen zlatem a bohatstvím, se jim nemůže rovnat. (Srov. Mt 6,26-29)

Velkou moc a mnohé dary máme slavit s prostředím, ve kterém žijeme. Jsme jeho součástí, spolupracovníci, spoluúčastníci.

Dále bych připomněl téma **umělé inteligence (AI)**. O závislosti na sociálních sítích se diskutuje poměrně často, aniž by ovšem šlo zastavit již drahounou dobu nastartovaný proces. Obavy o děti, které tráví příliš času na mobilech, tabletech, Smart TV, aniž by jejich mentální vývoj dovoľoval hlubší reflexi či sebereflexi, jsou na místě. Hovoří se o zákazu do určitého věku. Ale znáte to. Všichni jsme Boží děti. A pak, kdo bude komu co zakazovat, to si nedokáže zodpovědět ani odborníci, jejichž názory se nepřekvapivě různí. Návykové algoritmy zůstávají. Protože vydělávají. Položme si otázku, jak významně jsme ponořeni do virtuálního světa, časově, emočně, jaká je naše míra odolnosti a nezávislosti?

Třetí téma, které bych rád nastolil jako možnost k promýšlení, je **celková situace naší populace**, jež si zvykla na standardy, o kterých si naši předci mohli nechat jen zdát. Konzum, hry, zábavy, pocit, že se nemůže nic stát. Nechybí nám více pokory, vděčnosti, střídmosti? Cituji ze stati Paradox křesťanství od Grahama Greena: *Poprosím vás, abyste mě v duchu doprovodili do severského města, jednoho z nejkrásnějších v Evropě, do města, jehož věže se zrcadlí v třpytivých odrazech jasné vody a jehož stromy na podzim hrají všemi tóny žlutí, zlata a mědi, do nichž se mísí šarlat jeřabin, do země, jež má tak málo obyvatel, že její sociální zařízení jsou nejdokonalejší v Evropě, do země, jejíž dobrý a velkodušný lid má otcovskou vládu, která do jisté míry bdí nad přísnými mravy. Kromě křesťanského náboženství (katolictví tam nestojí za řeč a protestanství téměř vyhaslo) je v té zemi všechno v nejlepším pořádku: krásné stavby, dobrá výživa, umělecký nábytek, textil a porcelán. Nikoho netrápí starosti o budoucnost. Není žebráků, ani prostitutek.*

A teď mě doprovodte do druhého města na nejzajímavějším jihu. Velká část města byla zničena bombardováním. Uprostřed trosek žebrají strašlivě zmrzačení lidé. Přeplněné, vysoké kasárenské činžáky jsou jakousi strašnou karikaturou New Yorku, obraz toho, čím by se Amerika mohla stát po staletích války a korupce. Sociálních zařízení je málo, bezpečnost žádná a lidé se množí jako červi. Přes všechny zákony provozují bordely v tmavých uličkách dál svoje obchody. V kostelích se lidé mačkají kolem zpovědnic jako mouchy na kusu masa... Krátce, vládne tu bída, prostituce, nejistota, zbrota a pověra... A přece se ono první město řadí svou sebevražedností k prvním v Evropě, zatímco v druhém je slyšet jenom smích. Za vší tou špínou cítíme něco jako záchvěv naděje, naděje v budoucnost, která je lepší než přítomnost. V onom severském městě necítíme nic než lhůstevnost. Pro naději tu není místa, budoucnost už je přece tady.

My, sestry a bratři, nejsme ani na severu, ani na jihu, jsme v srdci Evropy se všemi vymoženostmi i strachy tohoto prostoru. V polarizované společnosti bychom měli hledat spíše smířlivější stanoviska, ochotni naslouchat, nepřijímat černobílé vidění světa. Ježíš učí důvěře Bohu Otci. Jeho cesta se všemi překážkami měla hluboký smysl a my jsme pozváni k následování. **Učme se dávat Bohu místo v našem životě, protože On se pak o nás může postarat, jako o své děti.**

Přeji Vám dobrý a užitečný půst!